

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **A P.**

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. MSK 3717/2017, ve věci
přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 28. 8. 2016 v 13:57 hodin řídil v Ostravě-Porubě po ulici Opavské poblíž č. p. 1143/32 ve směru jízdy k ulici 17. listopadu osobní vozidlo tovární značky Ford RZ X přičemž v obci, z nedbalosti, překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod. Silničním rychloměrem byla vozidlu naměřena rychlost 74 km/h, a po odečtení možné odchylky rychloměru -3 km/hod. vozidlo řídil rychlostí minimálně 71 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 21 km/h. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 3 000 Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností rozhodl o vině žalobce dne 25. 11. 2016 rozhodnutím pod č. j. SMO/457249/16/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/343569/16/DSČ tak, jak uvedeno v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující úřední záznam, oznámení přestupku a evidenční kartu řidiče, jakož i video a foto výstupu z měřicího zařízení a ověřovacího listu č. 266/15.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání proti rozhodnutí Magistrát města Ostravy ze dne 25. 11. 2016, č.j. SMO/457249/16/DSČ/Fra zamítl a napadené odvolání potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil jak k procesní, tak i k věcné stránce prvostupňového řízení, obsírně se vyjádřil k jednotlivým námitkám, přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil.

Obsah žaloby

4. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vymezil v následujících žalobních bodech:
(i) sankce byla uložena nezákonně a její výměra je nepřezkoumatelná, neboť správní orgány nesprávně aplikovaly okolnosti přitěžující a polehčující; (ii) správní orgán I. stupně

nedostatečně odůvodnil závěr o vědomé nedbalosti, přičemž žalovaný tento závěr korigoval na formu nedbalosti nevědomé, čímž však řízení zatížil vadou, neboť měl rozhodnutí v odvolacím řízení zrušit; (iii) v odsuzujícím výroku trpí vadou, když správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, pokud závazně určil, že pokutu a náklady má uhradit na účet správního orgánu, a žalobce se domnívá, že by mohl zaplatit i jiným způsobem ve smyslu § 163 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dále ve výroku absentuje odkaz na ust. § 12 odst. 1 a § 13 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), čímž bylo porušeno ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); (iv) a konečně měření nebylo řádně provedeno, když vozidlo, ze kterého bylo měřeno, mělo podhuštěné pneumatiky, obviněnému (žalobce) bylo policisty odepřeno zkontrolovat úřední značky na rychloměru a správní orgány o těchto skutečnostech odmítly provést navržené důkazy, jakož odmítly provést důkaz návodem k obsluze předmětného rychloměru; (v) důkaz byl policisty opatřen protiprávně, když policisté překračovali nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, aniž použily výstražné světlo modré barvy v souladu s § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, a nadto policisté měřili skrytým způsobem, pro což neexistuje zákonná opora; (vi) odpovědnost za přestupek zanikla podle ust. § 20 zákona o přestupcích, přičemž nemůže být aplikována novelizace zákona č. 204/2015 Sb. V žalobě se též žalobce vyjádřil k anonymizaci soudních rozhodnutí na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, resp. vyjádřil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů právního zástupce.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný zdůraznil princip jednoty správního řízení a odkázal na argumentaci napadených rozhodnutí. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 19. 9. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 14. 9. 2016 a předvolání k ústnímu jednání na 18. 10. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) - o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je, mimo jiné, následující:
- tiskopis oznámení přestupku ze dne 28. 8. 2016, sepsaný na místě;
 - úřední záznamy zasahujících policistů ze dne 29. 8. 2016 a 30. 8. 2016, sepsané pprap. F.P. a pprap. R. K.;
 - fotodokumentace přestupku spolu s CD videozáznamem;
 - ověřovací list č. 266/15 silničního rychloměru PolCam PC 2006 ze dne 13. 11. 2015, umístěného na vozidle škoda Superb;
 - osvědčení opravňující k používání měřiče PolCam F. P. č. 2827/15/07 ze dne 1. 4. 2016;
 - výpis z evidenční karty řidiče obviněného (žalobce) ze dne 12. 9. 2016;

- *print screeny* přehrávaného videa výstupu z měřiče PolCam v čase 00:00 a 00:04 videa (odpovídající časům měření 13:57:38 a 13:57:43);
- protokol o ústním jednání ze dne 18. 10. 2016, při kterém byly provedeny listinné důkazy;
- vyjádření obviněného sepsané zmocněncem J. P., doručeno správnímu orgánu dne 25. 10. 2016;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 25. 11. 2016, č. j. SMO/457249/16/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/343569/16/DSČ.

7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 13. 12. 2016 blanketní odvolání (jež bylo doplněno po stanovené lhůtě dne 16. 1. 2017) a dne 18. 1. 2017 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

8. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.*
10. Podle ust. Čl. I bod 6. zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „*novela zákona o přestupcích*“), se zákon č. 200/1990, o přestupcích ve znění zákona č. 308/2013 Sb. a novel předcházejících mění tak, že v § 20 se za odstavec 1 vkládají nové odstavce 2 a 3, které znějí: „(2) *Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. (3) Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*“ Dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 4.
11. Podle Čl. II bod 3. novely zákona o přestupcích *ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*
12. Podle Čl. XXVI novely zákona o přestupcích *tento zákon nabyvá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII*

bodů 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.

Právní posouzení věci samé

13. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
14. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce, jež by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:
15. Krajský soud považuje **první** žalobní **námítku** za nedůvodnou. Soud se především neztotožnil se závěrem žalobce, že správní orgány nesprávně zohlednily jako přítěžující okolnost samotné naplnění skutkové podstaty, neboť trest byl vyměřen v první desetíně sankčního rozmezí, a to odůvodněně, jak bude vysvětleno níže. Soud se dále neztotožňuje, že by správní orgány nezohlednily polehčující okolnost nízkého (o 1 km/h) překročení rychlostního znaku předmětné skutkové podstaty (nejvyšší dovolená rychlost však byla překročena o 21 km/h), neboť právě byla uložena sankce v relativně nízké sazbě. Dle názoru soudu je podstatné, že správní orgány označily relevantní přítěžující okolnost, jež odůvodňovala stanovení trestu mírně nad spodní hranici sankčního rozmezí, a to okolnost potenciálního výskytu chodců, když k přestupku došlo v blízkosti přechodu v centru města. Správní orgán I. stupně tedy nepřekročil meze správního uvážení při výměře sankce. S ohledem na výměru sankce blížíci se spodní hranici sankčního rozmezí, není důvodná ani námitka, že správní orgán I. stupně vycházel ze zavinění ve formě nedbalosti vědomé, přestože žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru o zavinění ve formě nedbalosti pouze nevědomé, čímž se tato „vada“ nikterak při výměře sankce neprojevila. Obdobně je bezpředmětná též námitka špatného užití přítěžujících okolností spočívající v zohlednění „zahlazených“ trestů za předchozí přestupky. Lze tedy shrnout, že přes určité nedostatky v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nedošlo k zásahu do práv žalobce při výměře sankce a krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který tyto nedostatky argumentačně odstranil, avšak sám nemusel odvoláním napadené rozhodnutí rušit, neboť to bylo věcně správné.
16. A konečně pokud se žalobce domnívá, že žalobce byl potrestán v disciplinárním řízení, které by bylo na překážku vedení správního řízení přestupkového, měl tuto skutečnost tvrdit, a především konkretizovat sám u správního řízení. Nadto se evidentně jedná o pouze hypotetickou úvahu, neboť existence takového řízení žalobce netvrdí ani v řízení před soudem. Není povinností správních orgánů prověřovat všechny možné

důvody vyloučení odpovědnosti nebo jiných překážek řízení, mimo těch, jež jsou zjevně inherentní (např. osoba podezřelého je poslancem nebo senátorem parlamentu České republiky), zvláště pokud o nich musí vědět samotný obviněný.

17. Nedůvodná je též **druhá námitka** žalobce. Jak shora naznačeno, správní orgán I. stupně hodnotil zavinění žalobce jakožto nedbalost vědomou, avšak žalovaný správně korigoval formu zavinění na nedbalost nevědomou, neboť o vnitřních pohnutkách žalobce nebylo ve správním řízení prováděno žádné zjištění, pročez nelze učinit závěr o naplněnosti ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Zjištění správních orgánů však postačují k dospění k závěru o naplněnosti ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, tedy nedbalosti nevědomé.
18. Krajský soud ve shodě s žalovaným zdůrazňuje, že správní řízení nalézací a odvolací tvoří jeden celek a rozhodnutí obou stupňů je potřeba „čist“ a přezkoumávat ve vzájemné návaznosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty.“*) Lze tedy uzavřít, že pokud žalovaný neshledal důvod pro snížení sankce, ani po korekci úvah o formě zavinění – což byl v konkrétním případě jediný možný dopad, když na samotnou odpovědnost žalobce tato korekce vlivu mít nemohla – neměl důvod odvoláním napadené rozhodnutí rušit a vracet zpět správnímu orgánu I. stupně (nemluvě o tom, že by v daném případě bylo účelnější, aby rozhodnutí spíše změnil, než zrušil). Odvolací správní orgán je tedy oprávněn korigovat jednotlivé „přehmaty“ nalézacího správního orgánu. Pouze za předpokladu, že dospěje k závěru, že tyto „přehmaty“ způsobují nezákonnost nebo nesprávnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je povinen odvoláním napadené rozhodnutí zrušit, avšak nikoli zrušit vždy automaticky, jak se domnívá žalobce.
19. Krajský soud se neztotožňuje s **třetí námitkou** žalobce. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevylučuje možnost splnění povinnosti zaplatit pokutu a náklady výhradně na účet tohoto správního orgánu (jak se evidentně mylně žalobce domnívá), nýbrž pouze informuje o číslu účtu a variabilním symbolu případné platby na účet; ostatně případný nesprávný postup správního orgánu I. stupně jakožto správce daně by byl předmětem jiného řízení a nemá vliv na rozhodnutí ve věci přestupku. A konečně ani neuvedení odkazu na ust. § 12 a § 13 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, není vadou, pro kterou by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit. Je pravdou, že podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, je povinností správního orgánu uvést ve výroku právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nicméně správní orgán I. stupně této povinnosti dostál, když odkázal na ustanovení § 18 odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, čímž identifikoval porušenou právní povinnost a s ní spojený přestupek, jakož i ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, kterým byla identifikovaná sankce a též konečně ust. § 79

odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Další zákonná ustanovení by představoval pouze „balast“, který pouze napadená rozhodnutí činil nepřehledným. Logikou žalobce by bylo potřeba uvádět též ust. Ústavy a Listiny, neboť v těchto ústavních normách je zakotvena primární úprava státní moci rozhodovat o protiprávních činech osob. Soud uzavírá, že povinností správních orgánů je uvádět ve výroku svých rozhodnutí pouze tu právní úpravu, která je pro dané věci co nejspecifičtější, nikoli právní úpravu obecnou. Správní orgán rozhodující o přestupku pak musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46), přičemž správní orgány této povinnosti plně dostály.

20. Krajský soud se neztotožňuje ani se **čtvrtou skupinou námitek** žalobce. Soudu je z rozhodovací činnosti správních soudů znám princip fungování zařízení PolCam PC 2006 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 4 As 105/2013-31 nebo řízení vedené zdejším soudem pod sp. zn. 20 A 11/2015). Měřicí zařízení PolCam PC2006 je určitý druh sofistikovaného kamerového systému, který je schopen spočítat přesnou rychlost policejního vozidla (pro výpočet průměrné rychlosti označené písmenem „v“ se uplatní následující matematický vzorec, kde „s“ znamená projetou vzdálenost v čase „t“: $v = s / t$) a zároveň zaznamenat pohyb jedoucího vozidla před ním, pak pro jeho správné fungování jsou podstatné dvě zásadní okolnosti: (i) schopnost přesného měření rychlosti policejního vozidla, což bylo ověřeno autorizovaným metrologickým střediskem dne 13. 11. 2015, podle ověřovacího listu č. 266/15; (ii) a dostatečně určité zaznamenání jízdy sledovaného vozidla, tak aby bylo možno s jistotou konstatovat, že nedošlo k záměně s jiným vozidlem a vozidlo bylo na počátku a konci měření ve stejné vzdálenosti od policejního vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25), přičemž i tato podmínka ve správním řízení byla ověřována, a to vzájemným porovnáním počátku a konce měření (print screeny na čl. 14 a 15, jež byly jako důkaz provedeny při ústním jednání).

21. Krajský soud nepovažuje tvrzení žalobce o podhuštěné pneumatice policejního vozu za věrohodné, neboť pokud by byla pneumatika viditelně podhuštěná tak, aby to žalobce mohl pozorovat svým zrakem, musela by být pneumatika téměř prázdná, čehož by si jistě všimli policisté na jízdnicích vlastnostech měřicího vozidla. Věrohodnosti této námítky nepřidává, ani to, že žalobce tuto skutečnost neuvedl do protokolu sepsaného na místě samém (do kterého se odmítl vyjádřit), a tak ani za předpokladu, že by jeho verzi potvrdil navržený svědek, by toto nic nezměnilo na závěru o správnosti měření, jak výše uvedeno. Nadto k drobným změnám na měřícím vozidle je přihlíženo při započtení odchylky měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námítky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.*“ – obdobný závěr je vyjádřen též např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71).

22. Správní orgány též nehodnotily důkazy kabinetním způsobem, jak se domnívá žalobce, neboť print screeny byly jako důkazy provedeny při ústním jednání a za přítomnosti zástupce obviněného (žalobce).
23. K námitce neprovedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení krajský soud odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, kde zmíněný soud dospěl k následujícímu závěru: *„Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“* V dnes projednávaném řízení je situace totožná, pročez krajský soud neshledal důvod se od rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu odklánět, a tedy jsou-li součástí spisové dokumentace ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči, pak není potřeba provádět dokazování pomocí návodu k obsluze.
24. K poslední **páté** žalobní **námítce** soud uvádí, že je rovněž nedůvodná. Ustanovením § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu je policistovi dovoleno nedodržet taxativně vymezené povinnosti jinak plynoucí ze zákona o silničním provozu, pokud je tak činěno při plnění úkolu souvisejících s výkonem zvláštních povinností a za předpokladu užití zvláštního výstražného světla modré barvy, přičemž je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Smyslem této úpravy je, mimo jiné též, vložit policii do rukou určité nástroje, které jí napomohou při plnění její základní povinnosti podle výše citovaného ust. § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu (ust. § 124 odst. 11 písm. a) zákona o silničním provozu v aktuálním znění), přičemž zákon na tomto místě předpokládá užití výstražných světel. Smyslem výstražných světel, již ze samé podstaty slova „výstražné světlo“, je dát někomu výstrahu, resp. informaci o tom, že se na silnici vyskytuje vozidlo, které „porušuje“ pravidla silničního provozu, tj. informovat jej o existenci nestandardní situace v provozu, čímž má dojít k minimalizaci následků porušení pravidel silničního provozu. Už na tomto místě, je tedy jasné, že ze strany policie nemohlo dojít k porušení zákona (i kdyby byla naplněna formální stránka přestupku spočívající v nedodržení zákazu zastavení a stání na zastávce), pročez nelze ani uvažovat o „nezákonnosti získaného důkazu“, avšak soud považuje za vhodné na tomto místě uvést další závěry, které s předmětným sporem souvisí. Policie se takřka vždy, když provádí dohled na bezpečnost a dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, dostává do situace, kdy sama částečně porušuje zákon o silničním provozu, když tento zákon toto porušení předpokládá např. v ustanovení § 18

odst. 9 nebo § 41, avšak policie musí vždy poměřovat to, jestli svým jednáním nezpůsobuje větší ohrožení pro ostatní účastníky silničního provozu než to, které způsobuje protiprávní jednání, kterému se svou činností pokouší zabránit; jinými slovy policii nelze tolerovat bezbřehé porušování pravidel silničního provozu, pokud ono porušení nesleduje legitimní cíl. Avšak ani v případě, že by shora uvedená argumentace neplatila, je nutné dodat, že přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci se může dopustit pouze řidič vozidla. Neexistuje tedy žádná souvislost mezi měřením rychlosti a případným porušením rychlostních limitů, když v daném případě policie mohla nanejvýš porušit předpisy veřejného práva, které přímo nesouvisí s její činností, ale „pouze“ obecně upravují dopravní předpisy. Zásahu do práv žalobce se tedy policie mohla dopustit pouze, co by účastníka provozu na pozemních komunikacích, avšak v žádném případě se nemohlo jednat o zásah do jeho základních práv jakožto obviněného z přestupku. Soud vidí diametrální rozdíl mezi zásahem státní moci do základních práv člověka a zásahem do práv účastníků provozu na pozemních komunikacích. Ostatně správní soudy při své rozhodovací praxi dovodily, že i v případě zásahu do sféry osobnostních práv při získávání důkazu, lze tento důkaz využít za určitých podmínek jako podklad pro rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68: *„Jak již bylo výše naznačeno, v případech, kdy mezi pořizovatelem obrazového záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenán, existuje horizontální vztah, nemusí ani případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy a nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. V těchto případech proto bude nutné provést jistý test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně.“*).

25. Soud shrnuje, že pořízený obrazový materiál je způsobilým důkazem o vině žalobce a nebyl pořízen relevantně nezákonným způsobem.
26. A konečně soud nedospěl k závěru, že by odpovědnost za přestupky v případě žalobce zanikla, jak žalobce v **šestém** žalobním **bodě** namítá, protože je tento bod rovněž nedůvodným. Krajský soud především dospěl k závěru, že ust. § 20 zákona o přestupcích, ve znění Čl. I bod 6. novely zákona o přestupcích, nabylo podle přechodného ustanovení Čl. XXVI – *Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.* – účinnosti dne 1. 10. 2015, neboť novela zákona o přestupcích byla vyhlášena dne 17. 8. 2015 ve Sbírce zákonů v částce 83.
27. Pokud se týká přechodného ustanovení v čl. II bod 3 zákona č. 204/2015 Sb., pak soud je přesvědčen, že nelze jinak, než účinnost stanovit dnem 1. 10. 2015, neboť pokud je v uvedeném ustanovení uvedeno „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ pak účinnost dle čl. XXVI je jednoznačně ve vztahu k čl. I bodu 6 daná dnem 1. 10. 2015. Účinnost zákona č. 204/2015 Sb. je v čl. XXVI upravena jako dělená, tzn. některá ustanovení nabývají účinnosti k 1. 10. 2016, některá k 1. 10. 2015, tedy jinak řečeno zákon 204/2015

Sb. nenabyl ve svém celku účinnost k 1. 10. 2016. Ustanovení o přerušení prekluzivní lhůty je tak nutno aplikovat od 1. 10. 2015, a to pouze na přestupky spáchané po 1. 10. 2015. Přejícná ustanovení nemohou ovlivnit účinnost právní úpravy, pouze její použitelnost a rozhodující je účinnost „primární“ právní normy, tedy čl. I bod 6 novely zákona o přestupcích.

28. Pokud tedy došlo ke spáchání přestupku dne 28. 8. 2016 a běh prekluzivní (dnešní terminologií „promlčecí“) lhůty byl přerušen v souladu s ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích vydáním rozhodnutí o přestupku, tj. rozhodnutím správního orgánu I. stupně 25. 11. 2016, pak by prekluzivní lhůta ve smyslu ust. § 20 odst. 1 téhož zákona uběhla až dne 25. 11. 2017, avšak žalovaný doručil své rozhodnutí obviněnému (žalobci) dne 18. 9. 2017, čímž předmětná rozhodnutí správních orgánů nabyla právních moci, a to v rámci lhůty, ve které bylo přestupek možno projednat. Správní orgány tedy správně aplikovaly ustanovení o prekluzi přestupku a přestupkové řízení pro prekluzi nezastavovaly.

Závěr a náklady řízení

29. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
30. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly, a nadto se žalovaný náhrady nákladů vzdal.
32. Pouze na okraj krajský soud poznamenává, že není oprávněn se vyjadřovat k otázkám organizace práce, resp. anonymizačních postupů Nejvyššího správního soudu tak, jak se jich dovolává žalobce, resp. jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. srpna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně